

скеровуватимуться на захист прав людини і основних свобод й реалізовуватимуться відповідно до основних принципів.

Список використаних джерел:

1. Висновок N 190(1995) Парламентської Асамблеї Ради Європи щодо заявки України на вступ до Ради Європи, Страсбург, 26 вересня 1995 року.
2. Висновок № 3 (2008) Консультативної ради європейських прокурорів про «Роль прокуратури за межами кримінального права» прийнятий ССРЕ на 3-му пленарному засіданні (Страсбург, 15 – 17 жовтня 2008 р.)
3. Резолюція 1244 (2001) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Виконання обов'язків і зобов'язань, взятих Україною при вступі до Організації»
4. Грицасенко Л.Р. Конституційно-правовий статус прокуратури України в контексті світового досвіду/Л. Р. Грицасенко ; наук. конс. Ю. С. Шемшученко. – 2013
5. Жоган, Роман Анатолійович. Конституційно-правовий статус прокуратури в Україні: автореф. дис.канд. юрид. наук / Р. А. Жоган . – Київ : Б.в., 2010 . – 19 с.
6. Шемшученко Ю. Прокуратура України: шляхи реформування в аспекті входження в європейський простір / Ю. Шемшученко // Вісник Академії прокуратури України. – 2006. – № 4. – С. 5– 11.

Психологічні закономірності утворення слідів злочину та їх урахування в діяльності експерта-криміналіста

Гусев О.С., курсант ННПФЕКП НАВС

Будь яка діяльність людини здійснюється нею згідно її потребами і інтересами, які досягаються або напряму, шляхом прямого задоволення, скажімо, потреб у їжі, пізнанні, самовираженні, спілкуванні і т. ін.), або ж опосередковано, шляхом попереднього придбання (виготовлення) і використання відповідних засобів (включаючи грошові кошти), приладів тощо.

І в тому, і в іншому випадку йдеться про реалізацію двох головних психологічних складових структури діяльності: а) формування внутрішнього образу цієї діяльності згідно потреб і інтересів, що виникли в результаті внутрішнього розумового сприйняття й мотиваційного поштовху (інтеріоризація); б) перенесення цього образу в зовнішній план дій і власно самі ці дії (екстеріоризація) [1].

Тож, якщо перший із зазначених елементів є продуктом суто мисленого процесу і його зовнішнім відображенням може бути лише ідеальний слід (наприклад, людина лише поділилася думками з іншою людиною стосовно своїх потреб, інтересів і намірів щодо їх задоволення якимось шляхом), то другий елемент є вже реальним відображенням у зовнішньому просторі певних матеріальних слідів як результатів прямої або опосередкованої дії щодо задоволення згаданих потреб і інтересів [2].

Від зародження внутрішнього образу дії до власне самої цієї дії веде процес детального осмислення не тільки способів її здійснення, але також засобів (знаряддя) і різноманітних прийомів. Усе це людина обирає, спираючись на свої знання (у тому числі спеціальні), професію, трудові навички, свій життєвий досвід, поради фахівців і т. ін., що, як правило, знаходиться в тісній когнітивній взаємозалежності з індивідуальними психологічними властивостями й особливостями особистості. Саме ці властивості й особливості психологічно впливають на вибір і застосування інструментарію впливу на об'єкт чи предмет задоволення інтересів і потреб суб'єкта діяльності, а тому специфічно відображується зовні у вигляді

матеріальних слідів останньої [3].

Отже у вищезазначеному криються закономірні індивідуальні психологічні особливості впливової дії людини на ті чи інші об'єкти діяльності, що адекватно відбиваються на фізичному прояві цієї дії, залишаючи при цьому специфічні (індивідуалізовані) сліди як безпосередньо на зазначеному об'єкті, так і навколо нього в зовнішньому просторі.

Гадасмо, що дана психологічна закономірність відображення предметної дії людини у вигляді зовнішніх слідів має важливе методологічне значення для діяльності експерта-криміналіста, зокрема щодо виявлення та ідентифікації слідів вчинення певних видів злочинів з урахуванням типового психологічного портрета осіб, які їх вчиняють.

Список використаних джерел:

1. Леонтьев А.Н. Деятельность. Сознание. Личность. – М., 1975. – С. 90
2. Асмолов А.Г. Психология личности. – М.: МГУ, 1990. – С. 90
3. Васильев В.Л. Юридическая психология. – Л., 1974. – С. 36

Колізії у кримінальному процесуальному законодавстві України та шляхи їх подолання

Заграй Т.С., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Семенов В.В.

Наша держава, інтегруючись до європейських структур, набула повноправного членства, про що вже йшлося, у ряді міжнародних організацій Європи, поступово реалізує свій намір вступити до Європейського Союзу. Як відомо, головними передумовами вступу України до Ради Європи згідно зі ст. 4 Статуту Ради Європи є те, що вона здатна і бажає виконувати обов'язки члена Ради Європи, які визначені у ст. 3: «Кожний член Ради Європи обов'язково повинен визнати принципи верховенства права та здійснення прав людини і основних свобод всіма особами, які знаходяться під його юрисдикцією, а також повинен відверто та ефективно співробітничати в досягненні мети Ради»

Новий КПК України спрямований на досягнення верховенства права у кримінальному провадженні, відповідно до якого людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Проте імплементація норм та стандартів Європейського права у національне законодавство поки що перебуває у початковому стані. Є всі підстави для твердження, що зазначене питання набуло ознак суттєвої державної проблеми. Однією з найважливіших проблем на сьогодні є колізії у кримінально – процесуальному законодавстві.

Прикладом однієї із колізійних норм в КПК є вилучення речей і документів під час проведення огляду (частина 5 статті 237 КПК). Ця стаття передбачає, що під час огляду публічних місць і приміщень не потрібен дозвіл слідчого судді на вилучення виявлених документів чи речей. Цим і користуються слідчі, коли оглядають певні документи в офісах підприємств. Однак огляд у житлі чи в іншому володінні (у тому числі, в офісі) і вилучення певних об'єктів може відбуватися лише за ухвалою слідчого судді (частина 2 статті 237 КПК). Тобто ця колізія має бути розв'язана найближчим часом.

На жаль, автори КПК України не унормували правові підстави